



biblioteca rao



ADLER OLSEN

VÂNĂTORII DE OAMENI

Seria

DEPARTAMENTUL Q



editura rao



Descrierea CIP poate fi consultată pe pagina de internet a
Bibliotecii Naționale a României

Editura RAO
Str. Bărgăului, nr. 9-11, sect.1, București, Romania
www.raobooks.com
www.rao.ro

JUSSI ADLER-OLSEN
Fasandræberne
© JP/Politikens Forlagshus Copenhaga 2008
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză:
Graal Soft

© Editura RAO, 2011
pentru versiunea în limba română

2014

ISBN 978-606-609-523-5



Dedicată celor trei Grații și doamne de fier:
Anne, Lene și Charlotte



Prolog

Încă o împușcătură răsună deasupra vârfurilor copacilor. Strigătele gonacilor se auzeau mai clar. Un puls dureros îmi bubuia în timpane, iar aerul umed îmi umfla plămânii atât de repede și de tare încât mă dureau.

„Să alerg, să alerg, nu trebuie să cad. N-o să mă mai ridic dac-o să cad. La dracu', la dracu'! De ce nu-mi pot elibera mâinile? O, să alerg, să alerg... Șșș... Nu trebuie să m-audă. M-au auzit? Asta a fost? Chiar așa trebuie să mi se termine viața?”

Crengile mă plesneau peste față, lăsând în urma lor dâre de sânge, care se amestecau apoi cu sudoarea. Strigătele oamenilor se auzeau acum de peste tot. Simt cum mă cuprinde frica de moarte.

Alte împușcături. O săgeată şuieră prin aerul rece atât de aproape încât transpirația curgea pe mine întinzându-se ca o compresă pe sub haine.

„Într-un minut sau două mă vor prinde. De ce nu m-ascultă mâinile de la spate? E chiar atât de rezistentă banda cu care sunt legat?”

Din copaci, mai multe păsări înspăimântate își iau brusc zborul lovind aerul cu aripile. Umbrele care dansează în spatele lizierei dese de molizi devin și mai evidente. Poate că sunt la numai o sută de metri. Totul devine mai clar. Vocile. Pofta de sânge a vânătorilor.



Cum vor proceda? O singură împușcătură, o singură săgeată și totul se va termina? Asta era? Nu, nu, de ce s-ar mulțumi cu atât? Nenorociții nu sunt atât de mihoși. Nu-i genul lor. Au puști și cuțite mânjite cu sânge. Dovediseră deja cât de eficiente erau arbaletele lor.

„Unde să m-ascund? E oare vreun loc? Pot să mă-ntorc? Pot?”

Pipăii înainte și-napoi solul pădurii. Era dificil pentru că aveam ochii aproape complet acoperiți cu bandă, iar picioarele se chinuiau și se împleticeau.

„Acum o să simt pe pielea mea cum e să fii prins în capcană. N-o să facă excepție pentru mine. Așa se distrează ei. E singurul mod în care se poate sfârși totul.”

Inima îmi bătea atât de puternic încât mă durea.



1

Când se aventură pe aleea pietonală Strøget, se simțea ca și cum ar fi fost pe muchie de cuțit. Cu fața pe jumătate acoperită cu un șal murdar, verde, se strecură prin fața vitrinelor magazinelor intens luminate și cercetă strada cu ochi prevăzători. Era vital să știe cum să-i recunoască pe oameni fără să fie recunoscută. Să poată trăi în pace cu demonii ei și să lase restul în seama celor care treceau grăbiți pe lângă ea. Să lase restul nenorociților care voiau să-i facă rău, celor ale căror priviri goale o evitau.

Kimmie își ridică privirea spre lămpile de pe stradă care aruncau o lumină strălucitoare asupra Vesterbrogade. Își umflă nările. În curând nopțile aveau să fie mai reci. Trebuia să-și pregătească bărlugul pentru iarnă.

Stătea în mulțime, la trecerea de pietoni, în mijlocul oamenilor înfrigați care ieșeau din Grădinile Tivoli, cu fața spre Gara centrală, când o observă pe femeia de lângă ea, în jachetă de tweed. Femeia se încruntă la ea, strâmbă din nas și apoi se îndepărtă. Le despărteau doar câțiva centimetri, mai mult decât suficient.

„Ușurel, Kimmie.“ Semnalul de alarmă o străbătu în timp ce furia încerca să preia controlul. Privirea îi alunecă în jos pe corpul femeii până când ajunse în dreptul picioarelor. Ciorapii ei erau strălucitori, iar gleznele erau acoperite de pantofi cu toc înalt.



Kimmie simți că îi apare un zâmbet viclean în colțurile buzelor. Cu o lovitură puternică putea rupe acele tocuri. Femeia ar fi căzut și ar fi aflat că până și o rochie Christian Lacroix se murdărește pe trotuarul ud. Asta ar învăța-o minte, să-și vadă de treaba ei.

Kimmie o privi pe femeie direct în față. Ochii rimelați excesiv, nasul pudrat, tunsoarea meticuloasă, în șuvițe. Expresia ei era înghețată și disprețuitoare. Da, Kimmie știa genul ei mai bine decât mulți alții. Fusese odată la fel ca ea. Snobii aroganți din protipendadă, groaznic de goi în interior. Și așa-zisele prietene de atunci erau la fel. Și mama ei vitregă. Le detesta.

„Deci, fă ceva, îi șoptiră vocile din cap. N-o lăsa să scape. Arată-i cine ești. Fă-o!”

Kimmie privi spre un grup de băieți cu pielea închisă la culoare, de pe cealaltă parte a străzii. Dacă nu ar fi fost ochii lor rătăcitori, ar fi împins-o pe femeie exact când autobuzul 47 trecea prin dreptul lor. Își imaginează scena; ce pată de sânge minunată ar fi lăsat autobuzul în urmă! Ce undă de șoc ar fi declanșat prin mulțime corpul storcit al îngâmfatei ăleia! Ce sentiment delicios de dreptate i-ar fi oferit!

Dar Kimmie n-o împinse pe femeie. În furnicarul mulțimii se găsea mereu un ochi vigilent; în plus, era ceva în sinea ei care o ținea locului. Ecoul înspăimântător al unor vremuri de demult.

Își duse mână la față și trase adânc aer în piept. Femeia de lângă ea o remarcase pe bună dreptate: hainele ei puteau îngrozitor.

Când stopul se făcu verde, Kimmie păși pe trecerea de pietoni cu valiza troncănind în urmă pe roțile ei deformate. Era ultima călătorie a geamantanului pentru că venise vremea să arunce țoalele vechi. Era timpul să-și lepede pielea.

În mijlocul gării, pe o pancartă din fața chioșcului de ziare erau afișate titlurile zilei, făcându-le viața mai amară nu doar celor grăbiți, ci și orbilor. Mai văzuse posterul de câteva ori în drumul ei prin oraș și o umplea de repulsie.



– Porcule, mormăi când trecu prin dreptul semnului și își menținu privirea fermă în față.

Întoarse totuși capul și aruncă o privire către chipul de pe pancarta *Berlingske Tidende*. Simpla vedere a bărbatului îi dădu fri-soane. Sub fotografia publicitară scria: „Ditlev Pram cumpără spitale private în Polonia pentru 12 miliarde de coroane“. Scurpă pe pietrele pavajului și făcu o pauză până se liniști. Îl ura pe Ditlev Pram. Pe el, pe Torsten și pe Ulrik. Dar, într-o bună zi, vor primi ceea ce meritau. Într-o bună zi, va avea grijă de ei. Așa va face.

Hohoti zgomotos și îl făcu pe un trecător să zâmbească. Încă un idiot naiv care credea că știa ce se petrecea în mintea celorlalți. Apoi se opri brusc. Tine Șobolanca stătea la locul ei obișnuit, puțin mai în față. Era aplecată și se legăna ușor, cu mâinile murdare, pleoapele căzute și cu o palmă întinsă în speranța halucinantă că măcar o persoană din acel furnicar i-ar strecura o monedă de zece coroane. Numai dependenții de droguri puteau sta astfel ore în șir. Nenorociți mizerabili.

Kimmie încercă să se furișeze pe lângă ea, să se îndrepte direct către treptele spre Reventlowsgade, dar Tine o observă.

– Bună, Kimmie. Hei, așteaptă, la dracu', reuși ea să spună într-un scurt moment de luciditate, dar Kimmie nu-i răspunse.

Tine Șobolanca nu era bună în spații deschise. Numai când stătea pe banca ei îi funcționa creierul în mod rezonabil. Era, cu toate acestea, singura persoană pe care Kimmie o putea tolera.

Vântul care biciuia străzile în ziua aceea era inexplicabil de rece, așa că oamenii voiau să ajungă repede acasă. De aceea, cinci Mercedesuri negre zăboveau în coada de taxiuri de lângă intrarea gării Istedgade. Ea spera că măcar unul dintre ele să fie acolo când va avea nevoie de el. Era tot ce voia să știe.

Traversă strada trăgând după ea valiza spre magazinul thailandez de la subsol și o lăsă lângă fereastră. Numai o dată mai fusese furată o valiză când o pusese acolo. Era sigură că acest lucru nu se

putea repeta pe o asemenea vreme, când până și hoții stăteau în casă. Oricum, nu conta. Nu era nimic de valoare în ea.

Nu așteptă decât vreo zece minute la intrarea principală a gării înainte să prindă o momeală. O femeie fabulos de frumoasă, îmbrăcată într-o haină din blană de nură, cu trup zvelt, nu mai mare de măsura 38, ieșea dintr-un taxi cu o valiză pe roți din cauciuc tare. Înainte vreme, Kimmie s-ar fi uitat mereu după femei care să poarte mărimea 40, dar asta fusese cu mulți ani în urmă. Viața pe străzi nu îngrășa pe nimeni.

În timp ce femeia se concentra la automatul de bilete de la intrare, Kimmie îi șterpeli valiza. Apoi se îndepărtă spre ieșirea din spate și, într-o clipită, ajunse în stradă, printre taxiurile de la Reventlowsgade. Repetiția era mama învățaturii.

Acolo încarcă valiza furată în portbagajul primului taxi din rând și îi ceru șoferului s-o ducă o scurtă bucată de drum. Scoase din buzunarul hainei o legătură grasă de bancnote de o sută de coroane.

– Îți mai dau câteva sute dacă faci ce-ți spun, îi zise ea făcându-se că nu-i vede privirea bănuitoare și strâmbăturile din nas.

În circa o oră se vor întoarce să-și ia valiza veche. Dar atunci va purta haine noi și parfumul altei femei. Fără îndoială că atunci nările taximetristului vor fremăta din cu totul alte motive.



2

Ditlev Pram era un bărbat chipeș, iar el știa acest lucru. Când zbura la clasa business, femeile, nu contează câte, nu aveau nimic împotriva să-l audă vorbind despre Lamborghiniul lui și despre cât de repede putea fi condus spre casa lui din mondena suburbie din Rungsted.

De data aceasta pusese ochii pe o femeie cu părul mătășos, adunat în coc la ceafă și cu ochelari cu ramă neagră care-i dădeau un aspect inabordabil. Îl excita.

Încercă să-i vorbească, dar fără noroc. Îi oferi exemplarul lui din *The Economist* pe a cărui copertă era un reactor nuclear luminat din spate, însă femeia îl respinse cu un gest indiferent.

Îi comandă o băutură de care ea nu se atinse. Când avionul de Stettin ateriză cu precizie pe aeroportul Kastrup, toate cele nouăzeci de minute prețioase fuseseră irosite.

Era genul de situație care îl făcea să fie agresiv.

Merse pe coridoarele din sticlă din terminalul 3 și, până să ajungă la trotuarul rulant, își zări victima, un bărbat cu mers greoi, care se îndrepta hotărât în aceeași direcție. Ditlev grăbi pasul și ajunse chiar în momentul în care bătrânul punea piciorul pe trotuar. Ditlev își imagină clar: un picior bine plasat ar fi făcut ca silueta scheletică să se izbească de plexiglas, iar fața – cu ochelarii într-o parte – să alunece pe margine, în vreme ce bătrânul ar fi încercat disperat să-și recapete echilibrul.

Și-ar fi pus bucuros în aplicare fantezia. Așa era el. El și ceilalți din gașcă fuseseră toți crescuți astfel. Nu era nici lăudabil, nici rușinos. Dacă ar fi făcut-o, într-un fel ar fi fost vina nenorocitei aleia. Ar fi putut merge acasă cu el. Într-o oră ar fi fost în pat. Era numai vina ei.

Telefonul mobil îi sună când Hotelul Strandmølle apărură în oglinda retrovizoare, iar marea se ridică din nou, orbitor, la orizont.

– Da, zise el și se uită la afișaj.

Era Ulrik.

– Știu pe cineva care a văzut-o acum câteva zile, zise el. La trecerea de pietoni din afara gării centrale de pe Bernstoffsgade.

Ditlev își închise MP3 playerul.

– OK. Când exact?

– Lunea trecută. La 10 septembrie. În jurul orei nouă seara.

– Ce-ai făcut?

– Torsten și cu mine am dat un ochi pe-acolo, dar n-am găsit-o.

– Torsten a fost cu tine?

– Da. Dar știi cum e el. Nu mi-a fost de niciun ajutor.

– Și pe cine l-ai pus s-o facă?

– Pe Aalbæk.

– Bine. Ea cum arăta?

– Era îmbrăcată bine, din câte am înțeles. Mai slabă decât înainte. Dar puțea.

– Puțea?

– Exact. A transpirație și a pișat.

Ditlev dădu din cap aprobator. Asta era partea proastă la Kimmie. Nu numai că putea dispărea luni sau ani, dar niciodată nu știai cine era. Invizibilă și, apoi, deodată, alarmant de vizibilă. Era cel mai periculos element din viața lor. Singura care putea reprezenta cu adevărat o amenințare.

– De data asta trebuie s-o prindem, mă auzi, Ulrik?

– De ce dracului crezi c-am sunat?



3

Abia când ajunse în fața birourilor întunecate ale Departamentului Q din subsolul sediului de poliție, Carl Mørck își dădu seama că vacanța și vara se terminaseră cu adevărat. Aprinse lumina și aruncă o privire pe biroul lui acoperit cu mormane doldora de dosare de caz; impulsul de a închide ușa și de a ieși dracului de acolo era foarte puternic. Nu-l ajuta cu nimic faptul că, în mijlocul tuturor acelor lucruri, Assad înfipsea un buchet de gladiole îndejuns de voluminos încât să blocheze o stradă de mărime medie.

– Bine-ai revenit, șefu’! se auzi o voce în șpatele lui.

Se întoarse și se uită fix în ochii vioi, strălucitori și căprui ai lui Assad. Părul lui subțire, brunet, flutura în toate direcțiile urându-i, parcă, bun venit. Assad era gata pentru o nouă rundă la altarul sediului de poliție, ghinionul lui.

– Ei, hai! spuse Assad când observă privirea goală a șefului său. Cine te-ar vedea n-ar bănuî că tocmai te-ai întors din concediu, Carl. Carl scutură din cap.

– M-am întors?

Sus, la etajul al treilea, rearanjaseră din nou totul. A dracului reformă a poliției. Nu peste mult timp, lui Carl îi va trebui un GPS să-și găsească drumul spre șeful de la Omoruri. Fusesse plecat numai trei săptămâni amărâte și totuși erau cel puțin cinci chipuri noi care se holbau la el de parcă era un extraterestru. Cine dracu’ erau?

– Am vești bune pentru tine, Carl, spuse șeful de la Omoruri în timp ce Carl își plimba ochii pe pereții noului său birou.

Suprafețele vopsite în verde pal îl făceau să se gândească la o combinație dintre o sală de operații și un centru de control al crizelor dintr-un thriller al lui Len Deighton. Din orice ungher, cadavrele cu ochi pământii și pierduți se holbau la el. Hărți, diagrame și programe ale personalului erau aranjate într-o confuzie multicoloră. Totul părea deprimant de eficient.

– Vești bune, zici. Asta nu sună bine, răspunse Carl care se lăsă să cadă într-un scaun aflat de partea cealaltă a biroului șefului său.

– Ei, Carl, în curând o să ai oaspeți din Norvegia.

Ochii lui Carl se ridicară spre el de sub pleoapele grele.

– Mi s-a spus că o delegație de cinci persoane vine de la directoratul de poliție de la Oslo, ca să arunce o privire la Departamentul Q. Vinerea viitoare la ora zece dimineța. Ți amintești, nu-i așa? Întrebă zâmbitor Marcus, făcând cu ochiul. Mi s-a spus să-ți transmit că sunt nerăbdători să te cunoască.

Cu siguranță, erau singurii care voiau s-o facă.

– Ținând cont de această vizită, ți-am întărit echipa. Numele ei e Rose.

Auzind asta, Carl se potrivea mai bine în scaun.

După aceea, se opri câteva momente la ușa șefului de la Omoruri încercând să-și vină în fire. Se spunea că veștile rele nu veneau niciodată singure. Al dracului de adevărat. Nu revenise decât de cinci minute la muncă și deja aflase că trebuia să devină dădaca unei noi angajate. Ca să nu mai pună la socoteală și faptul că era obligat să facă pe ghidul și să țină de mână o turmă de maimuțe de munte, de care ar fi uitat bucuros.

– Unde-i fata asta nouă care ar trebui să vină la mine? o întrebă pe doamna Sørensen care stătea în spatele biroului de la intrare.

Cotoroața nu-și ridică ochii de pe tastatură. El ciocăni ușor în birou. De parcă ar fi contat. Apoi cineva îl bătu ușor pe umăr.

– Iată-l, în carne și oase, Rose, rosti cineva în spatele lui. Ți-l prezint pe Carl Mørck.



Când se întoarse observă două chipuri familiare. Cel care inventase vopsea neagră nu trăise degeaba, își spuse el. Amândouă chipurile erau încadrate de o chică ciufulită, neagră ca tăciunile și extrem de scurtă. Amândouă aveau ochi negri și haine închise la culoare, sumbre. Asemănarea dintre cele două era a dracului de stranie.

– Măi să fie! Ce-ai pățit, Lis?

Cea mai competentă secretară din departament își trecu degetele prin părul odinioară blond și elegant și îi adresează un zâmbet strălucitor.

– Știu. Nu-i așa că-i draguț?

El dădu ușor din cap.

Carl își îndreptă atenția spre cealaltă femeie care purta pantofi cu tocuri foarte înalte. Aceasta îi adresează un zâmbet care ar fi dat pe spate pe oricine. El o privi din nou pe Lis și observă uimitoarea lor asemănare. Se întrebă cine inspirase pe cine.

– Ea e Rose. E aici de câteva săptămâni și ne-a înveselit pe noi, secretarele, cu umorul ei molipsitor. Acum o să ți-o dau ție în primire. Ai grijă de ea, Carl!

Carl dădu buzna în biroul lui Marcus cu argumentul pregătit, dar după douăzeci de minute își dădu seama că se lupta pentru o cauză pierdută. Reuși să obțină o amânare de o săptămână și apoi era nevoit s-o primească pe fată în Departamentul Q.

Chiar lângă biroul lui Carl era debaraua care adăpostea metri întregi de benzi cu cuie pentru trafic și echipamentul pe care îl foloseau ca să împrejmuiește zonele crimelor. Marcus Jacobsen îi explică faptul că aceasta fusese curățată și mobilată. Rose Knudsen era noua lui colegă din Departamentul Q, și cu asta-basta! Oricare ar fi fost motivele șefului de la Omoruri, lui Carl nu-i plăceau.

– A primit numai note bune la Academia de Poliție, dar a picat la examenul de conducere și asta e o problemă care te înfundă, indiferent cât de bun ești, spuse Jacobsen în timp ce învârtea, pentru a cincisprezecea oară, pachetul gros de țigări.

– Poate că e și puțin cam prea sensibilă ca să iasă pe teren, dar a avut ambiția să lucreze în poliție, așa că a învățat cum să fie secretară. În ultimul an a lucrat la poliția primăriei. În plus, în ultimele

săptămâni i-a ținut locul doamnei Sørensen care, desigur, acum a revenit la muncă.

– De ce n-ai trimis-o înapoi la primărie, îndrăznesc eu să te întreb?

– De ce? Ei bine, a fost un tămbălău intern. Nimic care să aibă legătură cu noi.

– OK.

Cuvântul „tămbălău“ suna amenințător.

– Oricum, Carl, acum ai o secretară. Una bună.

Spunea asta despre aproape toată lumea.

– Mi s-a părut că e drăguță, chiar foarte drăguță, cred... zise Assad sub lumina tuburilor cu neon din Departamentul Q, încercând să-l facă pe Carl să se simtă mai bine.

– A stârnit un tămbălău la primărie, să știi. Asta nu-i așa de drăguț.

– Tăm...? Trebuie să mai zici o dată, Carl.

– Las-o baltă, Assad.

Asistentul lui dădu din cap. Apoi înghiți o substanță mirosind a ceai de mentă, pe care o turnase în cană.

– Auzi, Carl, legat de cazul pe care mi l-ai dat înainte să pleci, n-am ajuns prea departe cu el. Am căutat peste tot și în cele mai imposibile locuri, dar dosarele au dispărut atunci, în timpul mutărilor de sus.

Carl ridică privirea. Dispăruseră? Ei, na? Dar bine... după toate cele, se întâmplase ceva bun în ziua aceea.

– Da, au dispărut cu totul. Dar apoi m-am uitat puțin prin teancurile de dosare și l-am găsit pe ăsta. E foarte interesant.

Assad îi dădu un dosar verde-gălbui și rămase nemișcat precum un stâlp de sare, cu o figură răbdătoare.

– Ai de gând să stai acolo cât timp citesc?

– Da, mersi, răspunse el punându-și cana pe biroul lui Carl.

Când deschise dosarul, Carl își umflă obraji și apoi expiră ușor.

Cazul era destul de vechi. Din vara lui 1987, mai precis. Anul în care, el și un amic de-al lui luară trenul spre Carnavalul din



Copenhaga, iar o roșcată care nu-și putea scoate ritmul din șolduri îl învățase cum să danseze samba – ceea ce, când încheiară seara pe o pătură, după un tufiș din grădinile castelului Rosenborg, fusese absolut minunat. Pe atunci avea vreo douăzeci de ani și nimic nu a mai fost apoi teritoriu virgin.

Fusese o vară frumoasă în 1987. Era vara în care fusese transferat de la sediul de poliție din Vejle la cel din Antonigade. Crimele probabil că fuseseră comise la opt sau zece săptămâni după carnaval, cam pe când roșcata se hotărâse să-și arunce corpul în brațele următorului necioplit. Da, era exact perioada în care Carl făcea primele lui ronduri de noapte pe străzile înguste din Copenhaga. De fapt, era foarte ciudat că nu-și amintea nimic legat de acel caz; fusese, cu siguranță, destul de ciudat.

Doi frați, o fată și un băiat, de șaptesprezece, respectiv optsprezece ani, fuseseră găsiți omorâți în bătaie într-o cabană de vară, nu departe de Dybesø, lângă Rørvig. Fata avea corpul complet învinețit și suferise teribil din cauza loviturilor, dovadă stăteau rănilor defensive.

Parcurse textul. Nu fusese un atac sexual, nu fusese nimic furat. Citi din nou raportul autopsiei și răsfoi tăieturile din ziare. Doar câteva, dar titlurile erau de-o șchioapă. „Bătuți până la moarte“, scria *Berlingske Tidende*, care oferea și o descriere a cadavrelor, cu detalii neobișnuite pentru acel ziar vechi, cu pretenții.

Fuseseră găsiți în sufragerie, lângă șemineu; fata în bikini, iar fratele ei gol, ținând o sticlă de coniac pe jumătate goală în mână. El fusese omorât printr-o singură lovitură în ceafă, cu un obiect dur care fusese mai târziu identificat drept ciocanul descoperit într-o tufă de iarbă-neagră, undeva între Flyndersø și Dybesø.

Mobilul crimei era necunoscut, dar în scurtă vreme bănuiala se îndreptă către elevii de la internat care stăteau la una dintre reședințele extravagante de vară ale părinților lor din apropiere de Flyndersø. Aceștia fuseseră implicați de mai multe ori în încăierările de la clubul de noapte din zonă, Round, unde câțiva localnici fuseseră răniți destul de serios.

– Ai ajuns acolo unde zice cine erau suspecții?

Carl se uită la Assad pe sub sprâncene. Ar fi trebuit să fie un răspuns suficient, dar Assad nu se dădea bătut.

– Da, sigur că ai ajuns. Iar raportul mai zice și că tații lor erau genul de oameni care câștigau mulți bani. Nu făceau mulți asta în epoca de aur a anilor optzeci sau cum îi spunea?

Carl dădu aprobator din cap. Ajunsese la acea parte din raport. Da, Assad avea dreptate. Tații lor erau cu toții binecunoscuți, chiar și în prezent.

Parcurs de câteva ori numele celor din grup. Fu suficient pentru a-i apărea câțiva stropi de sudoare pe tâmpile pentru că nu numai tații erau cei care câștigaseră sume enorme de bani și deveniseră personalități binecunoscute. Ani mai târziu, unele dintre progeniturile lor deveniseră și ele faimoase. Născuți cu o lingură de argint în gură, dețineau acum lingura de aur. Ei erau Ditlev Pram, fondatorul a numeroase spitale private exclusiviste, Torsten Florin, un designer celebru la nivel internațional, și analistul de bursă Ulrik Dybbøl Jensen. Cu toții se aflau pe cea mai de sus treaptă a scării succesului din Danemarca, așa cum fusese și răposatul Kristian Wolf, magnat al transporturilor. Ultimii doi membri ai găștii ieșeau în evidență. Kirsten-Marie Lassen făcuse și ea parte din gașca lor, dar nimeni nu știa unde se afla în acel moment. Bjarne Thøgersen, cel care își mărturisise vina pentru uciderea fraților și era în pușcărie și la acea oră, provenea dintr-o familie modestă.

Când Carl termină de citit, aruncă dosarul pe masă.

– În regulă. Eu nu pricep cum de-a ajuns dosarul ăsta la noi atunci, zise Assad.

În mod normal, ar fi zâmbit în acel moment, dar nu o făcu.

Carl scutură din cap.

– Nici eu. Un om face pușcărie pentru crimă. A mărturisit, a primit condamnare pe viață, iar acum e în spatele gratiilor. De fapt, el s-a predat, deci de unde îndoiala? Caz *închis!* zise el și închise dosarul cu zgomot.

– Cu excepția...

Assad își mușcă buza.



– Nu s-a predat decât nouă ani mai târziu.

– Și ce dacă? S-a predat. Când a comis crimele acelea, avea doar optsprezece ani. Poate că și-a dat seama, când a îmbătrânit, că muștrările de conștiință nu se ofilesc.

– Se ofilesc?

Carl oftă.

– Da, se ofilesc. Se veștejesc, mor. O conștiință încărcată nu se vindecă în timp, Assad. Dimpotrivă.

Era evident că lui Assad nu-i dădea pace altă nedumerire.

– Secțiile de poliție din Nykøbing Sjælland și Holbæk au cooperat la caz. La fel și Unitatea Mobilă de Investigații. Dar nu știi cine l-a trimis la noi. Tu știi?

Carl cercetă coperta dosarului.

– Nu, nu zice nicăieri. Foarte ciudat. Dacă niciuna dintre cele trei unități nu trimisese dosarul, cine-o făcuse? Și dacă dosarul s-a încheiat cu o condamnare, de ce-ar mai fi trebuit să se mai obosească să-l redeschidă?

– Ar putea avea legătură cu asta? Întrebă Assad.

Frunzări dosarul până găsi un document de la Fisc pe care i-l dădu lui Carl. „Raportul anual“ scria în capul paginii. Îi era adresat lui Bjarne Thøgersen din închisoarea Vridløselille din comitatul Albertslund. Bărbatul care îi omorâse pe cei doi tineri.

– Uite! spuse Assad și indică o sumă gigantică de pe rândul investițiilor de capital. Ce părere ai?

– Cred că provine dintr-o familie bogată și că acum are destul timp ca să se joace cu banii lui. Se pare că a făcut o treabă destul de bună. Unde vrei să ajungi cu asta?

– Carl, te anunț că nu provine dintr-o familie bogată. A fost singurul membru al găștii de la internat care s-a aflat acolo cu o bursă de studii. Se vede că era diferit de ceilalți. Uită-te și tu.

Dădu înapoi niște pagini. Carl își rezemă capul într-o mână. Asta era problema cu vacanțele. Se terminau.